

— Добре! — казала — Я згодна. Та вперед охрести мене царю, адже не годить ся, що-б ти брав собі за жінку поганку!

А царя просила за хрестного батька.

І відбув ся хрест величаво, а пісьля сього Константин знов став сватати ся до Ольги.

Та Ольга, неначе здивувала ся дуже.

— Як се? — спитала — Ти позволив прийати мені віру правдиву, а тепер кажеш закон ломати? Якже-ж я можу стати жінкою свого хрестного батька?

Сердив ся цар, та гнівати ся не міг.

— Перехитрила ти мене, Ольго, як усіх своїх противників! — сказав їй при прощаню, а відтак обдарував її та цілу дружину золотом, сріблом та величаво виправив на Україну.

Минуло знов багато часу, коли вже Святослав підріс і став київським князем. І він пішов слідом своїх попередників-князів. Цілий свій вік воював з ріжними народами й цілими роками не показував ся до Київа. Вкінци подав ся він аж у Болгарію, здобув її і край сей так йому сподобав ся, що він покинув Київ на завсігди і жив стало у Переяславци на Дунаю, де побудував собі столицю.

Ольга, що за той час уже добре постаріла ся, замість заживати спокою на старі літа та голубити внучат. мусіла знов давати лад у Київі.

А через той час стало знов неспокійно на Україні. З далекої Азії виходили ріжні дикі племена та запускали ся щораз дальше в українські землі. А кожда орда, що переходила, мусіла стрінити на своїй дорозі Київ, нападали на місто так, що Кияни вели вічну війну з ними.

За той час, як Святослав перебував у Переяславци, на Київ напали Печеніги. Вони обступили місто кругом так, що годі було вибратись із Київа, ні д. него прибути. Ольга замкнула ся в місті і не допускала Печенігів до середини. Аде треба було доконче думати про яку оборону, а се приходило тяжко, бо не було людей. ;

Якийсь час можна було перебути в облозі, але чим далі, ставало що раз гірше, бо з дня на день меншали запаси поживи, а далі Киянам заглянув голод добре в очи.